

І його не зупинять
ні бог, ні сполохані півні.
Потемніли ікони,
зносились натільні хрести;
Помарніло без сонця
принишкле у серці трипілля.
Саме жовтень розсудить: quo vadis, і з ким, і коли.
За серпанком дощу
зняскравились грона калин...

ГРУДНЕВИЙ СОН

Похилий клене, як тобі зима?..
Шматує вітер
                  твій останній одяг.
Похмурі хмари
                  сунуть, ніби орди.
Стонадцятого янгола сурма
Навряд чи спинить
                  шал
                          тривалих
                                  оргій...

Здолавши змія,
                  змиє кров
                          Георгій
Зі стомленого списа та чола...

А мед засохне в сотах – і бджола
Останнім рейсом вирушить за обрій:
На схід, на те розкотисте «Ал-ла-ааа...»

* * *

Романові Проценку

Заунывное пение славянина
вечером в Азии...

Иосиф Бродский

Це вперше: Вербна – з *пальмовим* гіллям,
Щоранку – не „Вітаю!”, а „Салям!”
І заклик до намазу з гучномовця.
Ми не п’ємо!! Арабської вчимося.

Броньований жилет – надійний панцир.
Дівчата нам показують лиш пальці
Струнких (напевне) ніг. І очі... Очі...
Напарник: „Ти гляді тово... не очень...”

Погоджуюсь. Коханням годі й марити:
Слідкують пильно хлопці з автоматами
За кожним рухом. Їх ми і питаємо,
Чи скоро буде мир
в Месопотамії.

Шукран*, Багдаде, за самун** та воду!
Ти став мені близьким, садиче-Сходе***...

Ночами сниться рейс на Златоглаву.
Стомилось серце
без „Вовіки слава!”

*Ш у к р а н – дякую (араб.)

**С а м у н – хліб (араб.)

***С а д и к – друг (араб.)

* * *

– Дайте нарзану, – попросил Берлиоз ...
...у меня сейчас едва удар от жары не сделался...

Михаил Булгаков

Чи немає у продажу свіжого снігу?
Притулити до лоба. До серця. До пам'яті...
Південь. Полудень. Вишні плодами рясніють.
Підшов не лоскоче трава напівспалена.

Від початку свого
і донині
щоденно
Я вдихаю неспокій
легенями нервів.
І бентежать мій мозок
то кущі Едему,
То Венерині чари,
то примхи Мінерви...

Парубки
за любов свою
чубляться-б'ються.
Переможця
затримано буде,
п р и т я г н у т о.
Міра щастя – не кількість обмацаних бюстів, а...
Втім: а кількість чого?
Так, одразу, й не втямити.

Вище голову! В серці ще досить азарту.

Ще олія

на рейки

не встигла

пролитись.

І зима-рятівниця – нехай і не завтра –

Прилетить

білим птахом

на спалене листя.

* * *

Блискавице, будь обережною:
Ми нервові. Легкозаймисті...
Сум небес
                  через крону-решето
Заливає
                  вразливе
                            місто.

А не так же й давно любили ми
І дощі, і дерева юні.
І хотіли *п'ятьма хлібинами*
Врятувати голодні юрми...

* * *

Не клич мене... Зів'яло клечання.
Нове – не скоро ще.
Десь тут, між криками лелечими,
Постане сховище.

Картоплю нашу вепри вирили,
Жита не сіяні...
Передували
Вербній

вибори:

Ото месій було!

Не тих ми, видно, славословили,
Не тих стрічали ми.
І вкрились пилом наші слогани,
Думки – печалями.

Не клич мене... Трава некошена
Ще тільки сниться нам.
Повітрям повні наші кошики,
А не суницями...

* * *

А шепотіла віхола про мед.
А шепотіла віхола про дим
серпневих вогнищ. Десь на небі мерз
без молодиці
місяць-молодик.

Стікало в ніч проміння ліхтарів.
Блідий
сухотний січень
кашляв,
чхав.

І літери великі – Р і Х –
світились
над вратами
вівтарів...

* * *

Л.К.

Ночь. Дожив до седин,
Ужинаю один...

Иосиф Бродский

Будь ласка, заходьте, пані...
О ні, не питаю імені:
Моя потребує пам'ять
Спочинку – ну, хоч би іноді.

Нехай ця тісна кімната
Вам буде за сповідальню,
А серце, роздерте навпіл,
Наповниться сподіванням.

Ви маєте кволий вигляд!..
Почніть же... Про все... Відверто...

Це Ваш не найгірший вибір –
В мої подзвонити двері...

* * *

К.М.

Відштовхнув. Не озвався. Зник.
Доглядаючи ниви інші,
Півжиття тобі завинив...
Де там «пів»!.. Набагато більше.

Ще не раз притисне вві сні
(Після низки невдалих спроб, синців):

Чиста осінь
  крізь перший сніг
До брудних моїх рук
  проситься...

* * *

О.Б.

Ти прагнеш боїв. Ти напружуєш нерви та очі.
Твій голос, колись металевий, іржею береться.
Середина серпня. На відстані дотику – осінь:
Обабіч дороги
щемливо жовтіють берези.

Хрести кладовищ
наковталися штучних водоймищ.
Тепер доглядають могили
русалки та риби.

А ми – живемо.
Вимагаємо хліба й видовищ...
Середина серпня.
Дощем захлинаються ринви.

«О небо, коли ж воно все закінчиться нарешті?» –
Запитає злий та намоклий кавунопродавець.
За *три* дні до Спасу
товар його, може, й доречний,
Але... Чи не втрачено
до споживання придатність?

Смугасті плоди, всіх предтеч відтанцьовані голови...
«Ану, Соломіє, сміливо:
проси – принесуть тобі!»
Звичайно ж, не їй
позичати завзяття та гонору...
Середина серпня. Чекаємо холоду й сутіні...

...Усе найсуттєвіше
знов залишилось

на потім.

Повзе з передмістя

набитий студентами

потяг.

Тривалий лікнеп

завершиться ще більшим невіглаством.

Ні нам, ні хрестам

із водоймищ

ніколи

не виплисти.

* * *

Душа твоя
в цю ніч,
на жаль,
не вчинить бунту.
Не крикне, як раніш:
„Ну де ж так довго був ти?”
Ні сліз, ані образ.
Ні, навіть, запитань...

Я просто розіб'юсь
об мовчазну байдужість.
Приплентатись до тебе –
необачна дурість.
Чому не відстрашили
вітер і сльота?

А втім, чого чекав?
Розмов – нудних і ялових?
Тобі я поклонявсь...
Це гірше, ніж дияволу!
Прощення за гріхи
чи вимолю колись?

Душа твоя в цю ніч
від болю не стогнатиме.
Того, що утекло,
вовік не наздогнати нам.
Засмічує траву
завчасний падолист...

* * *

Л.К.

Поміркований сонячний вересень.
Рання осінь, просякнута вірою.
„Щастя вернеться... Скучить – і вернеться”, –
Степовими вітрами навіяло.

Несподівано з’явиться, затишне.
Будуть очі такими наївними!
А з-під вії сльоза вислизатиме –
У траву,
ще не займану
інеєм...

* * *

За тьщу лет не износить горба.
Сергей Грибов

"Сперечайтесь! Не будьте дітьми ви...
Годі рвати кишені дулями.
Пан отаман тільки радітимуть,
Що не всі однаково думають..."

Розпинається головуючий,
Так старається, голівудячи, –

Марно: жодної спроби спротиву.
Все давно – і без нас – розпродано.
Нас минулими напівкультами
І налякано, і підкуплено...

Чи ніхто не пише на відео?
"За!!" – злітають правиці
віддано...

ТРІЙЦЯ

1

Тринітарний дощ
                                за вагонним склом.
І тремтить рука,
                                що виводить вірш.
На печальне й мокре
                                земне чоло
Ллються сльози
                                громом розбитих
  вільх.

Заколисані, пасажери сплять:
Шукачі грошей?
                                Шукачі пригод?
Лиш деінде – щось на зразок проклять
Та "Помилуй, діво..." чи "О, майн гот!"

Кільканадцять душ. Кільканадцять доль.
Металевий змій – крізь неспинний дощ...

2

Провідничок сміх
                                у купе тіснім.
Обмивають свято. Дзвенять пісні...

"А чи скоро N?" ...

"...Ще один гранчак!!" –

І тремтить рука,
                                наливаючи.
Ви, напевне, кращі поміж дівчат,
Залізничниці-зловживальниці.

Допиваймо! Тут – на один ривок.
На десерт – напівтемне з воблюю...

"Можна Вас на *ти* ?"
"Після перших двох
Я тобі цього не дозволила б..."

3

...Тринітарний дощ
  за вагонним склом.
Блискавиці. Вітер посилений...
"Десь отут
  сховалось
  моє село.

Там травою в хатах посипано...

Сам ти – N-ський?"
"Ні..."
"А чого ж питав?"

Ох, п'янкі
  зелені мої
  свята!..

Щохвилини
  злива рясніш, рясніш –
І планета
  скоро
  просякне вся.
Може, щастя своє
  в купе тіснім
Я зустрів?
Скажи, П'ятдесятнице...

* * *

Уже крізь туман
пробиваються сонячні промені.

Гармонія літнього ранку
вгамує, напевно.

Ні крику пташиного,
ані найменшого прояву

Земного жалю
за душею,
що в кроці від пекла.

Уже починають солдати
затворами клацати.

Ще мить –
і, зробивши своє,
смакуватимуть пиво...

...Цікаво, а що робиш *ти*
серед найнятих плакальниць?

Невже зачепило?..

* * *

Не забрати з собою у вічність
Ні коханок, ні стомлених коней...
Товариство обмежиться звичним:
„Нерозумний, ну що ж ти накоїв!”

І квапливо очистять від пилу
Пожовтілий усміхнений знімок.
А душа буде жадібно пити
Сум ікон, припорошених снігом...

* * *

Небо не дощем –
лише промінням багате
І набите вщерть
ще молодими
богами.

Нутрощі метро –
непевний захист
від липня.

Тільки без погроз,
моя забута молитво.

Що мені твій сон,
коли і ява – не краще:
Той – зарано всох,
того – знайшли у Таращі.
Трав, шовкових трав!
Та не погано б – з росою.

Груди – всім вітрам,
бунтарським душам – безсоння!

«Тридесять земель
іще ніким не відкрито...»

Як же я замерз.
Від слів твоїх – не від криги.

Хто там присвятив
коханій дівчині острів?

Ось орієнтир –
судна загиблого остов.

«Вас таких було-о...
Який ти, хлопче, наївний!»

«Скільки за кіло?»
«Пожертвуй, сину мій, гривню!»

Небо із-за хмар
шматками сонця жбурляє.

Не радій дарма,
високочолий бджоляре.

Між нових облич –
іржею з'їдений символ.
Каїне, облиш...
Уже ні брата, ні сили...

Видихнуть ліси
останній кисень
у простір.

Вибач.
Не проси.
Не до снаги мені
острів.

* * *

...хоч спинись – і з Богом говори...

Ліна Костенко

Спинявся. Говорив. *Чи був почутим?*
Напевне. Мав би...
І знов рушав за недосяжним чудом
В далекі мандри.

Його загін терпів нестатки, слабнув,
Та йшов за лідером –
І щось середнє між „Ганьба!” та „Слава!”
Лунало вслід йому.

Долали, відмовляючись від трапези,
Ярки та пагорби.
І вірили, що десь таки їм трапиться
Розквітла папороть...

* * *

Закусивши дощ окрайцем неба,
Засинають велетні-дерева.
Все життя – гонитва. За ганебним?
Боротьба
    за славу
        та за рейтинг.

О, мовчання теплого повітря!
Порох мокрий. Порухи відсутні.
Доїдає залишки проміння
Звір голодний – невиситима сутінь...

* * *

Іраку мій, розп'ятий на півмісяці!
За що тебе? Чи довго крові литися?

... Січневе небо щохвилини міниться,
Нависнувши над липами безлистими.

Хоч зараз я далеко – та й на відстані
Твій біль мене з нирвани швидко вихопить,
Бо ти щодня з екранів телевізорів
То пострілом вітаєшся, то вибухом...

«Я дуже стисло...

(Чи усім наливо вам?..)

Живим – життя!»

Загиблим – землю роздано.

Іраку мій, чисю ж ти молитвою

Потрапив

у гірку

безодню

розбрату?..

* * *

Грішне щастя, ти ж не маєш меж?
Як хотів би стати я провидцем!
Так, вона з обручкою – а все ж
У моїй тремтить її правиця...

* * *

Л.К.

І даремні тривоги мої,
наче крига, розтануть.
Ти промовиш очима
не гірше,
ніж мала б – вустами:
Раптом вирине з серця,
злетить аж до хмар
„Я люблю тебе”
Крізь пекучу сльозу,
крізь останню сльоту
лютого...

* * *

Розділити зі псом
свій зіпсований настрій –
Символ року не зрадить.
Зрадить. Залиже...
Що до нас тут було?
Що ростиме по нас тут?
Уподібнись, о серце,
тривкому залізу!

Хай далекі світи
нас зі світом примирять.
Хто раба недовичавив?
Годі кричати:
Проштамповано ксиви,
заплачено мито.
Нам – у затишше...
Нас там чекають? Звичайно!

Сплине час. Ми країни полюбимо інші,
Розпрощавшись навек
зі своєю невмитою...
А потойбіч
розквітлі
хворітимуть
вишні,
Та собака покинутий
голосно витиме...

* * *

Чи не поспіхом вибрано місце,
де вгрузнути якорю?
Не найкраща між гаваней –
сірого міста околиця...
То бальзамом на душу,
то сіллю на рану роз'ятрену
Уві снах повертається юність.
І стигла шовковиця...

... Ти питаєш,
чому на *твою* честь
нічого не створено?
(Ця шухляда, між іншим, не спільна – моя особиста.)
Чорнобрива, не плач!
Не тобою живилось єство моє,
Не тобі завдяки
буде серце посилено битись.

* * *

Виснажена весна.
Пил у повітрі. Бруд.
Вживуть і без нас
Зерна,
    що впали
        в ґрунт.

Вживе і без них
Той,
    хто без хліба
        їсть...

Я
    між цілком
        земних –
Наче заброда-гість.

Вранці остудить сніг
Сльози моїх богів.

Виснаженій весні
Все ж
    напишу я
        гімн...

* * *

Помсті, образі – ні!
Тільки любов плекаймо...
Марю: відкинув ніж
Авелелюбний Каїн...

...Хто тут? У темноті
Швидко не розібрати...
– *Бруте?*.. Невже і ти...
– Змушений... Вибач, брате...

* * *

Із саги у сагу
звитяжці-герої
гасають.
Згасають потомлені зорі.
Засалені гасла.
Минулої ночі
приснились дівчиську
гусари.
Минулої ночі
привиділось газді
багатство.
А рейки –
такі ж нескінченні,
як рік і як два тому.
І знов – за валізи,
і знову – за поручні.
Знову...
Це потім
за потяг навспак
півжиття віддаватимуть,
А поки –
холодна горілка
і теплі розмови:
Гучні – про любов,
про свавілля на митниці – стишені,
Щемливі –
про те, як гірко
з минулим прощатись...

І поки що віриться:

там, за межею,

гостинніше

Зустрінуть

усіх блукачів,

що приїдуть по щастя.

* * *

Блищить
затиснутий степами
сонний Буг.

А навсібіч – лиш неозоре поле...
Шкода: володарці таких очей та губ
Відміряно гектари, а не подіум.

І ти під сонцем
танеш,
пловишся, як віск, –
Цариця півдня, гідна багряниці.
Зухвалий вітер,
як засмаглий степовик,
Тобі руками
лізе
під спідницю...

* * *

Шепотіння розквітлих яблунь
спонукає бути відвертим.
Спокусив же мене диявол
фліртувати... О, *донерветер!*

Сутеніє...
«Ну?.. Починай же!
Обіцяли на вечір зливу...» –
по прочитанім *Отченаші*
ти упевнена та смілива.

Почуваюсь, немов у пастці,
на межі здорового глузду.
І повзуть, яко змії, пальці
під твою
    білосніжну
                    блузку...

* * *

Ларисі Вировець

Так чого ж тобі ще?

Пахне липа, достигли суниці.

Від минулих синців ані сліду –

хіба тільки спогади.

Майже звикла до рук

не відпущена в небо синиця.

Журавель ще не близько,

та вже й не за межами погляду.

І нехай невідомо,

чи сонячним буде майбутнє,

І втомила щоденна

тяжка боротьба за *насущний*, –

Та уперто винищує хмари

Хтось Дуже Могутній –

Розчищає твій шлях

білокрилому птаху назустріч.

* * *

Хліб – не той, що в коморі,
а той, що намазаний маслом.
Той, що маслом донизу впаде
від земного тяжіння.

Може, варто землянам
війну розпочати із Марсом?
Бо не всім вистачає
окрайців пшеничних і житніх.

Може варто
за кварту
продати байдужий свій голос?
І, надпивши, піти проти ночі
сполоханим степом.

У далеких краях
можна стати непрошеним гостем?
Так і рідному ж дому
здаєшся гидким і нестерпним...

Нам удвох би, удвох
розірвати це замкнене коло!
Ми знайшли б і дорогу,
і місце, де будемо бажані.
Та невже ж не набридли
ці вікна,
ці двері,
це кодро?..

Ну прости, комірнице...
Отут розпишись.
До побачення!..

* * *

Остогидлий пил кабінетів.
Недозрілі сонети в теці...
А очам закортіло неба!
А душа зажадала втечі

До полів, дощами политих:
Тут, у місті, бракує кисню...
Сонна земле, скоро Великдень.
Оживи,
                    потеплій,
                                    прокинься!

По тобі
                    пробігти
                                    босоніж
Я давно відчуваю спрагу.
Я проситиму
                    сил
                                    у сонця
В переддень
                    Христової
                                    страсти...

* * *

Яких же вам іще
                    потрібно свідчень?
Ось кров Його... Сліди... Він був у місті!
А місто по дахи вмерзає в січень –
І цей візит лишився непомітним.

Судив?
            Прощав?
                    Прощався?
                                    Невідомо.

Не сказано ні перами,
                                    ні пензлями.
Лише в соборах плакали мадонни
Та немовлят
                    іще сильніше
                                    пестили...

* * *

Ранкова Алушта
зустріла напоєм-дощем...
Цей дощ новорічний
розвіяв осінню зануду.
Здається, неначе потрапив
із пекла в Едем,
До бога в обійми –
з обіймів холодного грудня;

Немов чародійні вітри
перекинули вмиль
У краще життя,
на далеку південну півкулю.
Тут тільки самотність
на пляжі прибоєм шумить.
Навкруг – порожнеча.
Нема вороття у минуле.

Лиш котиться хвиля –
і слід по собі залиша:
Виплескує радість,
за обрій відносячи горе.
Це саме сюди
поспішала
щодуху
душа,
В казкову країну
на березі теплого моря.

Це саме отут,
на кордоні землі та води

Розтала зима,
крижані обпаливши ланіти...

І падають краплі,
неначе достиглі плоди,
На сонячне місто,
ласкавим промінням зігріте...

* * *

І.Б.

Я не помню тебя отдельно
От любви. Равенства знак.

Марина Цветаева

У некошені трави

знесилена зірка впаде –

Загадаю про тебе...

(Чи встигну, падінням захоплений?)

Я – твоїх мусульманських очей

безголовий адепт,

У волосся шовкове

та сміх твій дитячий

закоханий.

Білосніжка... Трояндовогуба лютнева дочка...

Ти – немов хуртовина:

шалена, п'янка, енергійна!

Я без тебе не жив –

а повільно та впевнено гинув.

Помовчи.

Пригорнись.

Я спасіння свого дочекався...

...І твоє палке

«Відчини вікно!»

прозвучить як пісня,

Розітнувши ніч

на тривале «до»

і солодке «після»...

Серед золота розквітлих кульбаб,
Серед срібла незатоптаних рос –
Де й подінеться недавня журба,
Із якою ти завзято боровсь!

Звідки й виринуть
забутий мотив
З невід'ємним
«Я люблю тебе, жизнь!»
І воскресле відчуття:
мов і ти
Цій траві
та цим пісням
не чужий...

ШЕРБУРЗЬКІ ПАРАСОЛЬКИ

рекомендується співати

«Забери з собою

стиглих яблук

сум.

Чи простила я?

Тепер не в тому

суть.

У шалений дощ

прибігла я

сюди...

Ну куди ж ти?!

Постій, подожди!

Твій літак уже

далеко від

землі.

За годину-дві –

аеропорт „Орлі”,

Чарівний Париж,

вечірній Пляс-Пігаль...

Не побачимось

більше,

на жаль...

Розіпну свій розпач

на сухій

вербі.

Ти мені – не пара,

та і я – тобі.

Почуття палкі

застудить перший

сніг.

Ми зустрінемося
тільки
вві сні.

Ну так приснись мені
красивим легенем!

Відлетіло щастя
білим лебедем.

Лебедину вірність
ти пробач мені!

Не зустрінемося більше,
ні...»

А-ЛЯ ДАСЕН

рекомендується співати

Сльози у твоїх очах
                                пророчать: „Нам не бути вдвох.”
І не треба взаємних образ –
                                буде нам суддею Бог.
Сльози у твоїх очах –
                                зворотній бік п’янокх ночей.
Відлетіла у вічність любов,
                                залишила тільки щем.
І що
    додати
        ще?

Сльози у твоїх очах –
                                сумні осінні ягоди.
Я носив би тебе на руках,
                                мій печальний янголе.
Сльози у твоїх очах
                                пірнатимуть у сни мої
І висітимуть, ніби тягар
                                провини непростимої,
Гіркої,
    мов
        полин...

Сльози у твоїх очах...
                                Минулого не вернемо.
Допікатимуть відстань і час
                                твоїми одкровеннями.

Сльози на твоїх щоках –
солоні теплі ручаї.

Ми належимо
кожен собі,
ми обоє – нічийі.
Обидва нічийі...

* * *

«Втекти. Від холоду, байдужості, пільми...»
«В чужу обитель? Зі своїм статутом?
Терпіння й витримки: вже скоро, вже за мить
Крізь дьогтю шар
нарешті
мед проступить.»

Не передати б... Хай гірчить моя кутя.
Хай окуляри будуть не рожевими.
І не замислюватись, *що* таке життя,
Щоб
висновків сумних
не бути
жертвою.

«...Ну розкажи мені:
про зорі, про терни...
Та скільки ж можна
без закуски та запивки!»
Життя – дорога.
Від колиски до труни.
А втім,
на цім шляху
такі зупинки!..

СУМНИЙ ТРИПТИХ

1

„...І робитимуть вам погоду
Не художники й не поети,
А перевертні у погонах
Та перевертні в еполетах.

І зазнаєте ви наруги
Від нащадків царських династій.
І носитимуть вам дарунки
Не волхви – підступні данайці...”

І розтанув привид віщунки.
Защеміло в серці відчутно.

Ще не раз псуватиме спокій
Про жахливе пророцтво спогад...

2

„Джізес Крайст... Іудейський цар...
Рік народження? Стать? Освіта?..
(Пошукайте, сержанте, свідків:
Чи насправді він воскресав?..)”

От і свято. Скільки настріляно...
Краще б голови – у пісок...

Затремтів будильник настирливо –
Перервав чорно-білий сон...

3

Вище греблі чи за порогами –
Хресний шлях у кожного свій.

Осінь. Час наректи пророками
Тих, що підуть у кращий світ,
Не спромігшись бути лояльними
До багнетів та батогів...

І калин роздавлені ягоди
Закривавлять
    ранковий
                    гімн...

* * *

Півпуті з середніччя
в наповнений півнями
ранок.

Не скипає туман-молоко
в казані яруги.

Ще не виповз на небо
світила рожевого равлик –
І, тримаючи приму,
мої крижаніють руки...

Не запити росою
гіркої на смак перевтоми.

Не просити у долі
нового вогню нестерпного.
«Ну так що ти там, *гомо не сапієнс?*
Не опритомнів?» –

Сам себе запитаю.
І відповідь буде ствердною.

Відболить. Перемелеться. Зникнуть мотиви пекельні.
Лиш до пам'яті, наче сорочка до тіла, прилипне:

Почуття, мов насіння,
шкварчить на великій пательні
Перестиглого,
зайвого
і знавіснілого
липня...

* * *

Між поснулих дерев – посірілі сніги.
Рештки листя – іржавими плямами.
Діставай, чудотворцю, свої батоги...
(Не забудь же і пряники!)

Заповзає світанок в оселі тісні
До пригнічених ніччю тривалою.
Сонцегасником

грудень

висить

на стіні,

Тридцять

першим

приваблює...

* * *

Радуйся, Десно!

Пожовкли каштани,
І, оповита любов'ю богів,
З Болдиних гір
до твоїх берегів

Осінь
біжить
молодою
поштаркою.

Як ще далеко
до першого снігу...

Падає листя,
танцюючи вальс.

Чемний чернець –
мій печерний Чернігів –

Вийшов
на святom охоплений
Вал.

* * *

А дощ не скінчиться... Сьогодні – а може, і завтра –
Маршрут наш обмежиться корпусом, парком, їдальнею.
Бо небо таке безнадійне

від сходу до заходу...

Своїми проханнями

як ми йому набридаємо!

До самоув'язнення

наша відпустка подібна.

Не кличе в обійми

розбурхане море свинцеве.

Стріляєш

очима

з балкона (о, гріхопадіння!):

Даруєш надію

якомусь самцеві

з місцевих.

А дощ не скінчиться. Ні завтра, ні протягом тижня...

Ковтати новини політики, спорту, естради.

Хвалитись терцями*, співати неголосно "Ти ж мене..."

І раптом второпати: слухай, а ти ж мене... справді...

*Т е р ц – комбінація карт у грі «Деберц»

* * *

Переписати б фінали
байок та легенд...
Б і л і вітрила
нехай би побачив Егей!
Сиру шматок
не украла – купила б
лисиця,
Даний же Богом вороні –
їй би й лишився.
Діти, яких *породили б* Андрій та Остап,
Тішили б
сивого Бульбу
принаймні до ста...
Хай би, нарешті,
образи простивши
легко,
Породичались
Монтеккі
та
Капулетті...

* * *

Тобі й тепер живеться досить солодко –
Отримав ордена:
Меморіал тобою ж репресованих
Тобою створено.

А тих, за ким ніколи ти не плакав,
Нічим не втішиш...
Почервоній: ти ж був у *перших лавах*,
Між найлютіших...

* * *

Грудень. Зимовий прес.
Ти не врятуєш, Верді...
Ножиці перехресть
Крають земну поверхню:

Кожному – по шматку,
З деревом – чи з асфальтом.
Що нам відважить фатум
Після стількох спокут?

Час уповільнив рух...

Креслить за колом коло
Чорний, мов туга, крук
Над білосніжним полем...

* * *

Щастя – це волгоградський дощ
По тривалій іракській спеці
Та ковток «Медової з перцем»
В мить, коли перетнув кордон.

...Рідні трави. Знайомий брук.
На арені – все ті ж паяци...
Не сахайтесь, бо я Вам – друг!
(Перепрошую, пані: *як Вас?..*)

Хай нема в мене повних скринь,
Хай не чути дзвінків коханки –
Маю в о л ю! Та сосен скрип.
І щемливе «Говорить Харків...»

Олександр Бобошко

ШУКРАН, БАГДАДЕ!

**Харків
Крок
2008**

ФОТО

Олександр Олександрович Бобошко – харків’янин 1971 року народження, автор поетичних збірок “Ніч на п’ятницю” (2005 рік) та “Пора Терезів” (2006 рік), а також численних публікацій (часописи “Темп”, “Дзеркало тижня”, “Профспілкові вісті”, “Єгупець”; альманах “Левада”; колективна збірка “Харків’яни. Поема про місто”).

Дипломант (2004 рік) та лауреат (2005 рік) обласних літературних семінарів “Молода Слобожанщина”, дипломант всеукраїнської наради молодих літераторів 2004 року, переможець INTERNET-конкурсу “Поетичні майстерні” (2006 рік), володар Гран Прі міжнародного літературного фестивалю “ПРОСТО ТАК” (2007 рік).

Твори О.Бобошка звучали в телевізійних та радіопередачах.

“Шукран, Багдаде!” – третя книга автора.

ЗМІСТ

ОСІННІЙ ТРИПТИХ.....	
ГРУДНЕВИЙ СОН	
«Це вперше: Вербна – з <i>пальмовим</i>	
гіллям...».....	
«Чи немає у продажу свіжого снігу?».....	
«Блискавице! Будь обережною...».....	
«Не клич мене...».....	
«А шепотіла віхола про мед...».....	
«Будь ласка, заходьте, пані...».....	
«Відштовхнув. Не озвався. Зник...».....	
«Ти прагнеш боїв...».....	
«Душа твоя в цю ніч...».....	
«Поміркований сонячний вересень...».....	
«Сперечайтесь! Не будьте дітьми ви...».....	
ТРІЙЦЯ.....	
«Уже крізь туман пробиваються сонячні промені...»...	
«Не забрати з собою у вічність...».....	
«Небо не дощем – лише промінням багате...».....	
«Спинявся. Говорив. <i>Чи був почутим?</i> ...».....	
«Закусивши дощ окрайцем неба...».....	
«Іраку м і й, розп'ятий на півмісяці...».....	
«Віттарі, у які нам ніколи не буде можна...».....	
«Грішне щастя! Ти ж не маєш меж?...».....	
«І даремні тривоги мої...».....	
«Розділити зі псом свій зіпсований настрій...».....	
«Чи не поспіхом вибране місце...».....	
«Виснажена весна...».....	
«Помсті, образі – ні!...».....	
«Із саги у сагу звитяжці-герої гасають...».....	
«Блищить затиснутий степами сонний Буг...».....	

«Шепотіння розквітлих яблунь...».....
« Так чого ж тобі ще?...».....
«Хліб – не той, що в коморі...».....
«Остогидлий пил кабінетів...».....
«Яких же вам іще потрібно свідчень?...».....
«Ранкова Алушта зустріла напоєм-дощем...»...
«У некошені трави знесилена зірка впаде...»...
«Не гнись, горобино струнка, під вагою снігів...»...
«Серед золота розквітлих кульбаб...».....
ШЕРБУРЗЬКІ ПАРАСОЛЬКИ.....
А-ЛЯ ДАСЕН.....
«Втекти... Від холоду, байдужості, пільми...».....
СУМНИЙ ТРИПТИХ.....
«Півпуті з середніччя в наповнений півнями
ранок...».....
«Між посунулих дерев – затверділі сніги...».....
«Радуйся, Десно...».....
«А дощ не скінчиться...».....
«Переписати б фінали байок та легенд...».....
«Тобі й тепер живеться досить солодко...».....
«Щастя – це волгоградський дощ...».....
ВІТЧИЗНІ.....

*Автор висловлює щирю подяку за сприяння у
виданні цієї книги ДМИТРОВІ ДМИТРОВИЧУ
МОРМУЛЮ та іншим причетним людям.*

Учителям та однокласникам присвячую